Divendres 18 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 16,24-28): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Si algú vol venir darrere meu, que es negui a ell mateix i prengui la seva creu i em segueixi. Perquè el qui vulgui salvar la seva vida la perdrà; però el qui perdi la seva vida per causa de mi, la trobarà. Què en treu, doncs, l'home si guanya el món enter, però perd la seva vida? O què donarà un home a canvi de la seva vida? Perquè el Fill de l'home ha de venir en la glòria del seu Pare amb els seus àngels, i aleshores donarà a cadascú segons les seves obres. En veritat us dic: hi ha alguns dels aquí presents que no gustaran la mort fins que no hagin vist el Fill de l'home venint en el seu regne».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Si algú vol venir darrere meu, que es negui a ell mateix i prengui la seva creu i em segueixi»

Mn. Pedro IGLESIAS Martínez
(Ripollet, Barcelona, Espanya)

Avui, l'Evangeli ens situa clarament enfront del món. És radical el seu plantejament, no admet mitges tintes: «Si algú vol venir darrere meu, que es negui a ell mateix i prengui la seva creu i em segueixi» (Mt 16,24). En moltes ocasions, davant del patiment generat per nosaltres mateixos o per altres, escoltem: «Hem de suportar la creu que Déu ens envia... Déu ho vol així...», i anem acumulant sacrificis a manera de cupons enganxats en una cartilla, que presentarem en l'auditoria celestial el dia que ens toqui rendir comptes.

El sofriment no té valor en si mateix. Crist no era un estoic: tenia set, fam, cansament, no li agradava que l'abandonessin, es deixava ajudar... On pogué alleugí el dolor, físic i moral. Què passa, aleshores?

Abans de carregar la nostra "creu", la primera cosa, és seguir Crist. No es pateix i, després, se segueix Crist... A Crist se'l segueix des de l'Amor, i des d'aquí hom pot comprendre el sacrifici, la negació personal: «Perquè el qui vulgui salvar la seva vida la perdrà; però el qui perdi la seva vida per causa de mi, la trobarà» (Mt 16,25). És l'amor i la misericòrdia el que condueix al sacrifici. Tot amor vertader engendra sacrifici d'una o altra manera, però no tot sacrifici engendra amor. Déu no és sacrifici; Déu és Amor, i només des d'aquesta perspectiva té sentit el dolor, el cansament i les creus de la nostra existència, després del model d'home que el Pare ens revela en Crist. Sant Agustí sentencià: «En allò que

hom estima, o no se sofreix, o el mateix sofriment és estimat».

En l'esdeveniment de la nostra vida, no hem de cercar un origen diví per als sacrificis i les penúries: «Per què Déu m'envia això?», sinó que hem de provar de trobar-los-hi un "ús diví": «¿Com podré fer d'això un acte de fe i d'amor?». És des d'aquesta posició com seguim Crist i com —certament— ens fem mereixedors de la mirada misericordiosa del Pare. La mateixa mirada amb la que contemplava el seu Fill a la Creu.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «L'ànima participarà del mateix Déu, obrant en ella la Santíssima Trinitat. Oh ànimes atretes per aquestes grandeses i per aquestes crides!, ¿què feu?, en què us entreteniu? (...). Esteu cecs!: en tant que busqueu grandeses i glòries, us quedeu baixos, ignorants» (Sant Joan de la Creu)

- «L'important per a qualsevol persona, el que primer dóna importància a la seva vida, és saber que és estimada. Déu està aquí primer i m'estima. Aquesta és la raó segura sobre la qual s'assenta la meva vida» (Benet XVI)

- «(...) 'L'Esperit és la nostra Vida'; com més renunciem a nosaltres mateixos (cf. Mt 16,24-26), més 'ens comportarem també segons l'Esperit' (Ga 5,25)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 736)